

Sygn. akt I C 1090/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Wioletta Sychniak

po rozpoznaniu w dniu 5 października 2022 roku w Łodzi

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółki jawnej w Ł.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz (...) spółki jawnej w Ł.:

a. kwotę 976,62 zł (dziewięćset siedemdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt dwa grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 2 stycznia 2021 roku do dnia zapłaty,

b. kwotę 27,31 zł (dwadzieścia siedem złotych i trzydzieści jeden groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;

2. oddala powództwo w pozostałej części;

3. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi:

a. od (...) spółki jawnej w Ł. kwotę 32,98 zł (trzydzieści dwa złote i dziewięćdziesiąt osiem groszy),

b. od (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 30,45 zł (trzydzieści złotych i czterdzieści pięć groszy)

na pokrycie kosztów postępowania tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 1090/21

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym 1 czerwca 2021 roku (...) spółka jawna w Ł. wniosła o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 2014,73 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2 stycznia 2021 roku do dnia zapłaty i o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powodowa Spółka wskazała, że klient, ubezpieczony u Pozwanego, zlecił jej wykonanie naprawy samochodu marki P. (...), nr rej. (...), po szkodzie komunikacyjnej. Koszty naprawy miały zostać pokryte z polisy AC. Po zakończonej naprawie powodowa Spółka wystawiła fakturę VAT za wykonanie naprawy pojazdu. Strona pozwana dokonała nieuzasadnionych korekt i w konsekwencji wypłaciła niższe odszkodowanie, niż koszty naprawy samochodu. Dochodzona kwota stanowi różnicę pomiędzy sumą wynikającą z wystawionych przez Powódkę faktur

VAT za naprawę, a sumą odszkodowania uznanego i wypłaconego przez Pozwanego. Legitymację czynną Powódka wywodzi z zawartej z ubezpieczonym umowy cesji wierzytelności. **/pozew k. 4-7/**

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi wydał w dniu 12 lipca 2021 roku nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniając powództwo w całości. **/nakaz zapłaty k. 66/**

1 września 2021 roku (...) Spółka Akcyjna w W. wniósł skutecznie sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości. Wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od Powoda na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany podniósł, że na skutek zgłoszenia szkody z dobrowolnego ubezpieczenia AC przyjął odpowiedzialność za zdarzenie i dokonał wypłaty odszkodowania po korekcie kosztów naprawy wynikających z kalkulacji w oparciu o § 17 ust. 1 pkt. 1, ust. 3 i 4 OWU AC.

Pozwany zakwestionował koszt robocizny przyjęty przez Powoda. Argumentował, że stawka w wysokości 200 zł netto za roboczogodzinę znacznie przewyższa stawki rynkowe stosowane przez serwisy naprawcze na rynku lokalnym, wykonujące naprawy zgodnie z technologią producenta. Zakwestionował również ujęte w kosztorysie Powoda pozycje takie jak: koszty obsługi szkody, mycia i sprzątnięcia pojazdu. **/sprzeciw k. 69-70/**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. R. jest właścicielką samochodu osobowego marki P. (...), nr rej. (...).

4 listopada 2020 roku doszło do uszkodzenia tego samochodu. Uszkodzony pojazd nie był samochodem zakupionym w ramach działalności gospodarczej, a jego właścicielka nie była płatnikiem podatku VAT.

W okresie od 8 grudnia 2019 roku do 7 grudnia 2020 roku pojazd objęty był ochroną ubezpieczeniową autocasco w (...) SA na warunkach określonych w polisie ubezpieczeń komunikacyjnych (...). Ochrona w ramach autocasco była pełna (od wszystkich ryzyk); wybrany został wariant serwisowy ustalania kosztów naprawy.

/okoliczności bezsporne, oświadczenie k. 22,

kopia dowodu rejestracyjnego k. 24-25 , polisa k. 30-32/

Stosownie do treści § 17 OWU, w razie udokumentowania naprawy pojazdu rachunkami lub fakturami VAT, ubezpieczyciel weryfikuje koszty wynikające z tych rachunków lub faktur VAT.

Wysokość odszkodowania ustala się w oparciu o zasady zawarte w systemie A., E. lub DAT, z zastosowaniem stawki za roboczogodzinę ustalonej przez (...) w oparciu o średnie ceny usług stosowane przez warsztaty porównywalnej kategorii do warsztatu wykonującego naprawę, działające na terenie miejsca naprawy pojazdu. **/okoliczności bezsporne/**

(...) spółka jawna w Ł. jest autoryzowanym serwisem naprawczym marki P.. **/okoliczności bezsporne, wypis z KRS k. 47-50/**

20 listopada 2020 roku A. R. zleciła powodowej Spółce wykonanie naprawy blacharsko – lakierniczej samochodu P. (...) nr rej. (...). Zobowiązała się do zapłaty całej kwoty kosztów wykonanej naprawy w przypadku braku pokrycia przez towarzystwo ubezpieczeń całości lub części kosztów naprawy pojazdu – w terminie 7 dni od daty jej powiadomienia.

Tego samego dnia A. R. upoważniła (...) SA do wypłaty odszkodowania na rzecz (...) spółki jawnej w Ł., należnego w ramach umowy ubezpieczenia AC. **/zlecenie naprawy k. 20, upoważnienie k. 21/**

22 stycznia 2021 roku A. R. zawarła z powodową Spółką umowę przelewu wierzytelności przysługującej jej w stosunku do (...) S.A. z tytułu odszkodowania z polisy ubezpieczeniowej AUTOCASCO, nr szkody (...).

Kwotę wierzytelności określono na 2014,73 zł brutto wyliczoną wg. kosztorysu naprawy w systemie A. i zastosowanej stawki 200 zł/rbg. Wraz z wierzytelnością na cesjonariusza miały przejść wszelkie związane z nią prawa, w tym roszczenia z tytułu opóźnienia w zapłacie.

/umowa przelewu wierzytelności k. 23, pełnomocnictwo k. 33-34/

30 listopada 2020 roku powodowa Spółka sporządziła kalkulację naprawy nr 217/20, z której wynika, że koszty naprawy pojazdu marki P. (...) o nr rejestracyjnym (...) wynoszą 9967,74 złotych.

W sporządzonej kalkulacji Powód zastosował stawkę 200 zł za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych. W kosztach naprawy uwzględnił:

- 200 zł z tytułu obsługi administracyjnej szkody,
- kwotę 100 zł za mycie i sprzątanie pojazdu.

17 grudnia 2020 roku powodowa Spółka wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 9598,72 złotych brutto, z terminem płatności oznaczonym na dzień 31 grudnia 2020 roku.

Faktura wraz z upoważnieniem do wypłaty odszkodowania została mailem przesłana ubezpieczycielowi w dniu 17 grudnia 2020 roku.

/faktura VAT k. 11, kalkulacja naprawy k. 26-29, korespondencja mailowa k. 13/

W wyniku zgłoszenia szkody w samochodzie P. (...) nr rej. (...), zaistniałej 4 listopada 2020 roku, pozwany Zakład (...), po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, przyjął odpowiedzialność za przedmiotowe zdarzenie. Szkada była likwidowana w ramach polisy AC; została zarejestrowana pod numerem (...).

Decyzją z 23 listopada 2020 roku zakład ubezpieczeń przyznał odszkodowanie w kwocie 2715,11 złotych, pomniejszając je o 250 zł tytułem „inne”.

Decyzją z 21 grudnia 2020 roku zakład ubezpieczeń przyznał dalsze odszkodowanie w kwocie 4868,88 zł; łączna kwota odszkodowania została określona na 7583,99 zł z jego pomniejszeniem o 250 zł tytułem „inne”.

Decyzją z 5 stycznia 2021 roku Pozwany podtrzymał wysokość odszkodowania na 7583,99 zł i poinformował o przekazaniu do wypłaty kwoty 5118,88 zł z uwagi na wcześniejszą wypłatę w wysokości 2465,11 zł.

W korespondencji mailowej z dnia 7 stycznia 2021 roku powodowa Spółka wezwała Pozwanego do dopłaty kwoty 7133,61 złotych tytułem brakującej części należnego wynagrodzenia za wykonanie naprawy blacharsko – lakierniczej przedmiotowego pojazdu, w terminie 3 dni, na wskazany przez nią numer rachunku bankowego. /
decyzje Pozwanego k. 14-19, korespondencja mailowa k. 12/

Ekonomicznie uzasadnioną wartością naprawy uszkodzeń samochodu marki P. (...) nr rej. (...), powstałych w wyniku zdarzenia z 4 listopada 2020 roku, jest kwota 8560,61 zł brutto.

Ceny stawek oferowanych przez nieautoryzowane warsztaty naprawcze w rejonie województwa (...) kształtowały się na poziomie 125-130 zł netto za roboczogodzinę prac blacharskich i mechanicznych.

Ceny stawek oferowanych przez autoryzowane warsztaty naprawcze w rejonie województwa (...) kształtowały się na poziomie 130-180 zł netto za roboczogodzinę prac blacharskich i mechanicznych.

Stawka w wysokości 160 zł netto za roboczogodzinę prac mechanicznych i blacharskich była średnią stawką oferowaną przez autoryzowane warsztaty naprawcze w rejonie województwa (...) w dacie wystąpienia szkody. Jest odpowiednia, biorąc pod uwagę lokalizację, stopień zaawansowania technologicznego warsztatu Powódki i autoryzację marki P..

Określając średnie ceny usług stosowane przez warsztaty porównywalnej kategorii do warsztatu Powódki należy odróżnić naprawy drobne, wykonywane na zlecenia klientów indywidualnych i naprawy rozległe, powypadkowe, pokrywane z ubezpieczenia OC lub AC. Te drugie są kosztowniejsze, w takim wypadku stosowane są niższe stawki niż w przypadku wykonywania drobnych napraw.

W ramach czynności naprawczych zasadne jest uwzględnienie pomiaru geometrii bez jej regulacji, bo Powódka nie przedstawiła wyników pomiaru geometrii. Technologiczny czas pomiaru (zgonie z systemem A.) wynosi 1,3 rbg.

Koszty z tytułu obsługi administracyjnej szkody oraz mycia i sprzątnięcia pojazdu, nie są zasadne. Ponoszenie kosztów administracyjnych, jak i wydanie klientowi czystego pojazdu po naprawie, to kwestia wykształconych praktyk rynkowych, wynikających z konkurencji pomiędzy zakładami naprawczymi i dbałości o własną markę.

Przy naprawach lakierniczych wstępne umycie całego pojazdu (karoserii) jest konieczne, by przeprowadzić prawidłowo lakierowanie. Normy czasowe uwzględniają mycie, ale tylko tych elementów, które podlegają lakierowaniu. W praktyce zakłady naprawcze, dbające o jakość swoich usług, w każdym wypadku umyją starannie całą karoserię. Jednak za tego typu czynność żadnej opłaty nie doliczają. Nawet, jeśli naprawa pojazdu nie wymaga jego umycia, to każdy zakład naprawczy wykona taką czynność bez pobierania za to dodatkowej opłaty, ponieważ jest to kwestia konkurencji na rynku tych usług.

/pismna opinia biegłego G. P. k. 84-87, załączniki k. 116-151

ustna opinia uzupełniająca k. 113v i 169 [00:06:43-00:39:26]/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody zaoferowane przez strony. Szereg podniesionych przez strony faktów nie było pomiędzy nimi spornych. Bezsporny był fakt zawarcia pomiędzy współwłaścicielką samochodu (...) SA umowy dobrowolnego ubezpieczenia AC oraz jego zasadnicze warunki, wynikające z OWU. Pozwany powoływał się na OWU bez ich przedstawienia, jedynie z przytoczeniem w uzasadnieniu sprzeciwu tych zapisów, które są istotne dla ustalenia wysokości należnego odszkodowania. Strona powodowa nie zakwestionowała twierdzeń Pozwanego w omawianym zakresie, dlatego na podstawie art. 230 k.p.c. Sąd uznał je za przyznane i bezsporne.

Całkowicie zbędne w niniejszej sprawie okazały się dokumenty: oświadczenie powodowej Spółki w przedmiocie stosowanych przez nią materiałów lakierniczych (k. 35), kopia informacji (...) (k. 41), omówienie zwiększonej wartości kodu 51 w kalkulacjach A. (k. 42-44), pismo (...) (k. 45-46). Przedmiotem sporu stron nie były koszty materiałów lakierniczych, ani poziom ich zużycia. W związku z tym zbędne było również odnoszenie się do powyższych dokumentów, załączonych przez Powódkę zapewne omyłkowo.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że legitymacja czynna powodowej Spółki nie była kwestionowana i nie budzi wątpliwości.

Zgodnie z treścią art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią chyba, że sprzeciwiałoby się to zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Powódka przedstawiła umowę przelewu wierzytelności, zawartą z osobami ubezpieczonymi w ramach AC w pozwanym Zakładzie (...). Zawarta przez Powódkę umowa przelewu wierzytelności uprawnia ją do dochodzenia bezpośrednio od (...) SA należności z tytułu poniesionych kosztów naprawy pojazdu, w związku z zawartą umową ubezpieczenia dobrowolnego AC.

Zgodnie z art. 805 § 1 kodeksu cywilnego, przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Jeżeli nie umówiono się inaczej, suma ubezpieczenia ustalona w umowie stanowi górną granicę odpowiedzialności ubezpieczyciela (art. 824 § 1 k.c.).

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na fakt, że zakres obowiązku odszkodowawczego zakładu ubezpieczeń kształtuje się odmiennie w zależności od tego, czy obowiązek naprawienia szkody wynika z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, czy też jego źródłem jest umowa innego, dobrowolnego ubezpieczenia majątkowego. Choć pojęcie szkody w obu formach odpowiedzialności ubezpieczyciela jest takie samo, to jednak granice odpowiedzialności ubezpieczyciela są różne. W pierwszym przypadku odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń ma charakter akcesoryjny, dlatego jej granice wyznaczane są przez zakres pierwotnej odpowiedzialności ubezpieczonego, który z kolei wynika wprost z przepisów ustawy, a w szczególności z art. 361 k.c. Zasada pełnego odszkodowania doznaje odstępstwa w przypadku, gdy źródłem roszczenia odszkodowawczego jest dobrowolnie zawarta umowa ubezpieczenia majątkowego. Strony mogą bowiem – w granicach swobody kontraktowej – odmiennie określić w umowie zarówno rodzaj, wysokość jak i przesłanki wypłaty należnego poszkodowanemu świadczenia, a także przesłanki odmowy jego wypłaty. Zawarta umowa jest w tym zakresie wiążąca dla stron. Świadczenie ubezpieczeniowe wypłacane na podstawie dobrowolnej umowy ubezpieczenia majątkowego, pomimo że określane jest powszechnie mianem odszkodowania, ma charakter zobowiązania pierwotnego do odpowiedniego zachowania ubezpieczyciela w razie zajścia wypadku ubezpieczeniowego. Możliwe jest zatem, aby owo świadczenie było niższe od poniesionej szkody albo tę szkodę przewyższało, a także aby pomimo wystąpienia szkody podlegającej kompensacji zakład ubezpieczeń nie ponosił odpowiedzialności w razie wystąpienia określonych w umowie okoliczności egzoneracyjnych.

Ani przepisy kodeksu cywilnego, ani ustawy ubezpieczeniowej, nie mogą szczegółowo regulować całokształtu zagadnień związanych z ubezpieczeniem w każdym z licznych jego rodzajów. Masowość umów ubezpieczenia czyni niemożliwym negocjowanie przez ubezpieczyciela z każdym klientem szczegółów treści umowy. Dlatego też szczegółowe postanowienia dotyczące konkretnego ubezpieczenia są ustalane w ogólnych warunkach ubezpieczeń. Ogólne warunki umowy są tzw. wzorcem kwalifikowanym i wiążą strony dlatego, że stały się składnikiem umowy ubezpieczeniowej przez odwołanie się do nich (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 maja 2001 r., sygnatura akt V CKN 247/00).

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia z 4.11.2020 r., w wyniku którego doszło do uszkodzenia samochodu P. (...) nr rej. (...). Bezsporny był również fakt, iż w dacie zdarzenia poszkodowana A. R. posiadała ubezpieczenie autocasco w pozwanym Zakładzie (...). Przedmiotem sporu była wysokość dochodzonego roszczenia z tytułu odszkodowania, w tym przyjęta przez Powoda stawka za roboczogodzinę oraz to, czy pewne elementy wyodrębnione w kosztorysie strony powodowej, jak koszty obsługi szkody, koszty mycia pojazdu oraz pomiaru i regulacji jego geometrii znajdują się w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem szkodzącym, a co za tym idzie, czy Pozwany jest zobowiązany do ich pokrycia.

Określając wysokość uzasadnionych kosztów naprawy samochodu P. (...), według zasad wynikających z OWU dobrowolnego ubezpieczenia, Sąd oparł się na opinii biegłego G. P..

Wobec rozbieżności stron w zakresie ustalenia należnych kosztów naprawy pojazdu, na podstawie art. 278 k.p.c. niezbędnym było dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej. Po złożeniu opinii pisemnej Powódka zgłosiła do niej uwagi i zastrzeżenia. W związku z tym Sąd wezwał biegłego na rozprawę, podczas której biegły złożył obszerną ustną opinię uzupełniającą. Biegły odpowiedział na pytania bezpośrednio dotyczące uwag zgłoszonych przez Powódkę, jak i na szereg pytań Sądu, również w zakresie nie zgłoszonym przez powodową Spółkę. Złożona przez biegłego opinia jest dla Sądu przekonująca. O ile opinia pisemna jest dość syntetyczna, to w opinii ustnej biegły szeroko uzasadnił swoje wnioski. W równej mierze odwoływał się do swojej wiedzy specjalistycznej, jak i doświadczenia zawodowego, w tym uzyskanego przy pełnieniu roli biegłego sądowego i wykonywaniu szeregu opinii na potrzeby postępowań sądowych. Biegły w dużej mierze odwoływał się do swoich obserwacji rynku motoryzacyjnego i znajomości realiów rynkowych. Dla Sądu wnioski biegłego są logiczne i przekonujące. W pewnej części potwierdzają je obserwacje poczynione przez Sąd w innych sprawach tego rodzaju. W szczególności dotyczy to kosztów napraw obliczanych na potrzeby rozliczeń z ubezpieczycielami.

Biegły odwołał się do swoich obserwacji rynku, dotyczących kalkulacji stawki za roboczogodzinę. Wyjaśnił, że innymi prawami rządzi się segment usług dla klientów indywidualnych, dla których wykonywane są drobne naprawy o

wartości rzędu kilkuset złotych. Tam – w okresie powstania szkody - pojawiała się stawka nawet i 200 zł za roboczogodzinę pod warunkiem, że klient jest gotów był tyle zapłacić. Inaczej kształtują się koszty napraw, za które płać towarzystwa ubezpieczeń. W wielu wypadkach są to naprawy rozległe i kosztowne. Jednocześnie kosztorysy zakładów naprawczych są weryfikowane przez towarzystwa ubezpieczeń, które często kwestionują wysokie stawki za roboczogodzinę.

Z doświadczenia zawodowego Sądu w niniejszym składzie wynika, że istnieje utrwalona praktyka zakładów ubezpieczeń zaniżania stawek za roboczogodzinę w kalkulacjach przez nich sporządzanych w taki sposób, jak opisał to biegły. Jednocześnie zaobserwować można, że poszkodowani (lub podmioty, które nabyły od nich wierzycelności odszkodowań za naprawy pojazdów) także przyjmują różne stawki, nie zawsze najwyższe. W przypadku klientów indywidualnych, koszty naprawy pojazdu weryfikuje rynek. Jeżeli okażą się za wysokie, klient nie zdecyduje się na zlecenie naprawy w danym zakładzie naprawczym. Natomiast jeżeli koszty naprawy ma pokryć ubezpieczyciel, a wierzycelność przejmuje zakład naprawczy, to poszkodowani tracą zainteresowanie kosztami naprawy. Dlatego przekonuje podejście biegłego, który rozróżnił stawki stosowane w rozliczeniach z klientami indywidualnymi i z ubezpieczycielami i przyjął średnią stawkę za roboczogodzinę w wysokości 160 zł netto jako adekwatną w tym drugim przypadku.

W ocenie Sądu trafne jest również przyjęcie, że nieprawidłowa, sprzeczna z realiami rynkowymi, jest forsowana przez Powoda praktyka doliczania dodatkowych kosztów obsługi szkody oraz mycia i sprzątnięcia pojazdu. W tym zakresie wnioski biegłego zostały szczegółowo opisane w ustaleniach faktycznych i nie ma potrzeby ich powtarzania.

Podkreślenia wymaga, że strona pozwana nie kwestionowała opinii biegłego. Tylko strona powodowa zgłosiła uwagi i zastrzeżenia do opinii pisemnej, a pomimo to, jej pełnomocnik nie stawił się na rozprawie i nie skorzystał z możliwości zadawania biegłemu pytań bezpośrednio. Już po złożeniu opinii ustnej przez biegłego, przed zamknięciem rozprawy, nie zajął stanowiska w sprawie. Przyjając zatem należy, że nie kwestionował opinii po jej ustnym uzupełnieniu.

Podsumowując: uzasadniony koszt naprawy samochodu P. (...) nr rej. (...), po zdarzeniu z 4.11.2020 r., wynosi 8560,61 złotych. Pozwany Zakład (...) wypłacił w toku postępowania likwidacyjnego kwotę 7583,99 złotych, dlatego zasądzeniu na rzecz strony powodowej podlegała różnica w kwocie 976,62 złotych, o czym Sąd orzekł w punkcie 1a sentencji wyroku. W pozostałym zakresie powództwo, jako niezasadne, podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł w punkcie 2 wyroku.

O odsetkach od zasądzonej w punkcie 1a kwoty Sąd orzekł na podstawie art. 359 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c. oraz w zw. z art. 817 § 1 k.c., zgodnie z żądaniem pozwu. Zasądził je od dnia 2 stycznia 2021 roku, która to data nie była kwestionowana przez stronę pozwaną.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie 3 wyroku, na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c., dokonując stosunkowego ich rozdzielenia.

Powódka wygrała sprawę jedynie w 48 %. Koszty poniesione przez Powódkę wyniosły łącznie 1917 zł (opłata od pozwu – 200 zł, koszty zastępstwa procesowego – 900 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł oraz zaliczka na wynagrodzenie biegłego – 800 zł). Koszty poniesione przez Pozwanego wyniosły 1717 zł (koszty zastępstwa procesowego – 900 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł oraz zaliczka na wynagrodzenie biegłego – 800 zł). Razem koszty procesu wyniosły 3634 zł, z czego 1889,69 zł powinna ponieść Powódka. Różnica w wysokości 27,31 zł (1917 – 1889,69) podlegała zasądzeniu na jej rzecz od Pozwanego wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty (art. 98 § 1¹ k.p.c.)

Skarb Państwa poniósł tymczasowo wydatki w wysokości 63,43 zł z tytułu wynagrodzenia biegłego. W związku z powyższym Sąd w punkcie 3 sentencji wyroku, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2022 r., poz. 1125 t.j.) w związku z art. 100 zd. 1 k.c. nakazał pobrać na

rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi z tego tytułu od Powódki kwotę 32,98 złotych ($63,43 \times 52 \%$) oraz od Pozwanego kwotę 30,455 złotych ($63,43 \times 48 \%$).